

lemmer, navnlig fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 5te Valgkreds, at der foreholdes os paa en meget alvorlig Maade det Urigtige i, at vi ikke ville gaa ind paa en Lønningsforhøielse. Det forekommer mig, ligesom det er forekommet foregaaende ærede Ralere, at være besynderligt, jeg kan ikke rigtig rime de sammen. Er det Første rigtigt, at der forestaar Landbruget, det, som er Statens Hovedindtægtskilde, en Nedadgaen og det i en længere Aarække, hvis det desværre skulde vise sig at være rigtigt, saa forekommer det mig, at opadgaaende Lønninger for vore Embedsmænd ere i høi Grad urimelige. Nu indrømmer jeg fuldtvel, at det er meget vanskeligt at indlade sig i en Debat med den ærede Conseilspræsident om et saadant Spørgsmaal. Han er ganske anderledes, end vi her kunne være det, istand til at se Sagen i dens store og enkelte Træk; og jeg er ogsaa fattet paa, at det har flere vanskelige Sider, at vi her, og at navnlig jeg fra det Standpunkt, jeg indtager, kommer ind paa en Debat af den Art. Man udsætter sig overfor hele Embedsklassen i Almindelighed for at blive miskendt og beskylt for, at man ikke har det rette Die for Embedsstanden og for det Værd og den Betydning, den har for vort Samfund ved det Arbejde, den udfører i Statens Tjeneste. Men det vil jeg i alt Fald hævde, at jeg overfor ethvert Ministerium og overfor enhver Embedsmænd er beredt til at give en Løn, der svarer til det Arbejde, han gjør for Staten. Paa ingen Maade vil jeg med Billie forurette en Mand saaledes, at han med Grund skulde kunne sige, at han ikke faaer ordentlig Betaling for sit Arbejde. Men hvorledes man end stiller sig eller ikke stiller sig paa den ene eller den anden Side, haaber jeg, at man kan være enig om, at det er og bliver en Skjønssag, hvad der er passende Løn for en Mand for hans Arbejde, og at altsaa mit Skjøn i saa Henseende efter mit Standpunkt ligesaa godt har Berettigelse som den ærede Ministers Skjøn fra hans Side. Det er altsaa en Skjønssag. Nu kommer det an paa, hvad man lægger til Grund for sit Skjøn. Og naar man da staar overfor en saadan Freitid, som er betegnet i en foregaaende Behandling, kan jeg ikke begribe, at man kan finde det rigtigt at komme og forlange en Lønningsforhøielse paa en Tid som denne, og det saameget mere, naar man har de Lønninger, som nu haves. Jeg maa tilstaa oprigtig, jeg vilde snarere have fundet det rigtigt at tage under Overveielse, om ikke endel Lønninger skulde være formindskede, det forekommer mig, at der er al Grund dertil. Det tør man imidlertid ikke gjøre sig noget Haab om Muligheden af, men man tør dog i alt Fald haabe at blive staaende ved de Lønninger, vi nu have, navnlig for de høiere Embedsmænds Bekommende. Det bør man især af den Grund — og den vil jeg fremhæve, da det ikke forekommer mig, at den er tilstrækkelig

fremhævet før, ja maasse ikke engang nævnt, — at enhver Regjering har det i sin Magt, naar Konjunkturerne vise sig opadgaaende og blomstrende for Skatteyderne, Landbruget, Industrien o. s. v., da at komme med et Dyrtidstillæg. Derfor begriber jeg ikke, hvorledes man paa et Tidspunkt som dette kan komme med det Forlangende, at man fra Thingets Side skulde gaa ind paa en Lønningsforhøielse, da jeg har den faste og uroffelige Overbevisning, at, som Lønningerne nu ere, ere de rigelige, sammenholdte med den hele Stilling, som alle Statens Borgere have. Jeg kan saa godt forstaa, at man kan finde Anledning til at sætte en Bestemmelse om Revision efter 10 Aar, thi saalænge skal det jo være, inden Lønningslovene atter skulle revideres, medmindre man kan finde en anden Tidsfrist, hvorom der jo har været Forslag tidligere, men det staar jo enhver Regjering frit for, til en hvilken som helst Tid den vil, naar Forholdene og Konjunkturerne ere af en saadan Veffaffenhed, at den mener, at de burde komme Embedsmændene til gode, da at indbringe et Forslag om Dyrtidstillæg. Det har jo ogsaa viist sig, at Regjeringerne have vidst at bruge dette Middel, der forekommer mig at være saa godt et Middel i enhver Regjerings Haand, at jeg er ube af Stand til at se, hvorledes den med Rette kan tro, at vi her skulde gaa ind paa en Lønningsforhøielse, naar den har et saadant Middel til sin Raadighed. Naar Konjunkturerne vise sig bedre, end de nu ere, vil Regjeringen, som sagt, kunne bruge dette Middel, og vi have tidligere Tidens Erfaring for, at den har et vist Held med sig i saa Henseende. Det var den Betragtning, jeg savnede i Diskussionen igaar, og som det var mig magtpaaliggende at faae frem, idet jeg iøvrigt skal slutte mig til de Udtalelser, der ere gaaede i samme Retning, i hvilken jeg har udtalt mig. Maa jeg maasse endnu tilføie, at Forhandlingerne her for mig have været et yderligere Bevis paa, at man ikke er rig paa Grunde til Fordel for Lovforslaget. Jeg har nu havt Plads her i ikke saa faa Aar, og jeg erindrer meget godt, at vi enten i 1857 eller 58 forhøiede Lønningerne for Afsesforenne i Høiesteret med et Tillæg af 1,000Rb., og ærede Medlemmer have sikkert heller ikke glemt den alvorlige Diskussion, vi da førte, og navnlig ikke den Mand's Forsvar, der udtalte sig til Fordel for den Side, hvortil jeg hørte, nemlig afdøde Oberst Tscherning. Jeg vil anbefale yngre Mænd, der senere ere komne ind i Thinget, at tage disse Forhandlinger for sig, navnlig paa en Tid som denne, da det er os om at gjøre ikke at gjøre Rogen Uret. Det er det, jeg især vil pointere. Man har en Tendents til at besynde os, den Side, hvortil jeg hører, for at være for knap mod Embedsmændene; da jeg ikke paa nogen Maade vil vedkjende mig, at jeg med Forsæt vil knappe dem af eller forestaa at give dem mindre Løn, end der tilkommer